

VAKANTIEMIJMERINGEN...

Dag beste lezer, hoe gaat het met u? Nu de vakantieperiode bij Kerk en Leven voorbij is kruip ik graag weer in mijn pen voor een wekelijks 'klavertjevier'. Hoe kan ik anders dan nu even te mijmeren over de voorbije vakantiedagen. Die vakantie die anders dan anders was, getekend door de strijd tegen het coronavirus.

Staycation

Voor mij zelf is deze vakantieperiode een tijd om even te genieten in en van eigen omgeving. De plannen om een weekje naar de gemeenschap in Taizé te gaan heb ik voor dit jaar opgeborgen. Er komen hopelijk nog wel andere en betere tijden om er op uit te trekken. Thuis kan je ook genieten van deze dagen. Dat heb ik toch geleerd in deze uitzonderlijke tijden. In eigen omgeving is zoveel moois te bespeuren en te ontdekken. Er zijn verschillende plaatsjes om even tot rust te komen, om te genieten van de stilte. En deze dagen geven ook tijd. Tijd die we vaak gemist hebben omdat we dachten dat agenda's overvol moeten staan. Tijd om te luisteren naar het verhaal van mensen. Luisteren naar de vreugden, en vooral in deze dagen naar de zorgen die mensen moeten dragen. Ook dat mag vakantie zijn: tijd vrij maken voor het onverwachte dat je op je weg mag ontmoeten. En daar gelukkig ook wat vreugde aan mogen beleven. In deze vakantiedagen is er ook de tijd om een goed boek te lezen. Gedachten en ideeën van anderen zijn als het ware een tochtgenoot. Ze geven inhoud en voeding om ervan te leven. In een krachtig verhaal kan je ontdekken wat er nu echt toe doet in het leven. Ja, ik heb ontdekt dat je ook thuis in vakantie kan genieten van mooie en deugddoende ontmoetingen. Je hoeft het niet altijd in verre oorden te zoeken.

Versoepelingen

Begin van de vakantietijd werden de coronamaatregelen versoepeld. De gegeven versoepelingen werden wellicht niet altijd juist begrepen. Versoepelen is niet direct terugkeren naar zoals het vroeger was. Hoe graag velen dat ook zouden willen. Het verantwoordelijkheidsgevoel van elke mens blijft van groot belang. En eigenlijk zouden daar geen wetten en maatregelen voor nodig moeten zijn. Je verantwoordelijkheid nemen voor de gezondheid en het welzijn van jezelf en van de ander, het zou een evidentie moeten zijn! Helaas is dat voor enkelen niet zo evident. Lees maar eens hoe het ongenoegen meandert doorheen de sociale media. De één is te laks en de ander te streng. Krasse taal wordt niet geschuwd om het eigen gelijk voorop te stellen. Zelfs met geweld gaan sommigen te keer. Het toont hoe veel mensen op de toppen van hun tenen leven. En dat is te begrijpen in deze tijden. Maar de manier waarop gesproken wordt en met elkaar wordt omgegaan, dat valt niet altijd te begrijpen! Het wordt veeleer een aanslag op de menselijkheid. Sommige mensen vergeten dat wanneer je een ei wil bakken, je eerst het ei moet breken! Willen we resultaat bereiken in onze strijd tegen corona, dan zal dit moeite van ons vragen. En dat is niet altijd leuk. Het doet ook pijn bij mensen. Maar versoepelingen en verantwoordelijk handelen, die gaan toch hand in hand?

Vriendelijkheid

Naast grootse commentaren en ongenoegen ben ik ook blij vriendelijkheid bij mensen te mogen zien. Ik noem die vriendelijkheid vaak een positief gevolg van corona. Mensen in de zorg hebben het hard te verduren. Maar ik zie hun vriendelijkheid en hartelijkheid waarmee ze hun taak vervullen. De medewerker aan de winkel blijft met een vriendelijke goeie dag een ontsmet winkelkarretje aanbieden. Onderweg bewaar je afstand en kruis je mensen, met de glimlach. Jawel, met een mondmasker kan (en mag) je ook glimlachen. Die vriendelijkheid en hartelijkheid ontmoeten en delen met elkaar, dat doet deugd. En het is bovendien nog gratis ook. Daarin mogen we gerust wat versoepelen, in onze hartelijkheid om elkaar. Waarom niet in die hartelijkheid investeren? Het zal de lasten van het leven wat verlichten, de pijn die we deze dagen dragen verzachten.

JOHAN LOONES (reageren johan.loones@skynet.be)